

Sygn. akt I ACa 130/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lipca 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący	:	SSA Jarosław Marek Kamiński
Sędziowie	:	SSA Elżbieta Bieńkowska SSO del. Małgorzata Mikos - Bednarz
Protokolant	:	Łukasz Patejuk

po rozpoznaniu w dniu 20 lipca 2017 r. w Białymstoku na rozprawie

sprawy z powództwa **S. O.**

przeciwko **(...)w B.**

o stwierdzenie nieważności ewentualnie bezskuteczność uchwały

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie

z dnia 22 listopada 2016 r. sygn. akt I C 499/16

I. **oddala apelację;**

II. **zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 270 (dwieście siedemdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów w postępowaniu odwoławczym.**

(...)

UZASADNIENIE

S. O. w pozwie skierowanym przeciwko (...)w B. domagał się stwierdzenie nieważności uchwały nr (...) z dnia 21 grudnia 2004 r. Rady Nadzorczej Spółdzielni w przedmiocie wykluczenia go z członkostwa oraz utrzymującą ją w mocy uchwały nr (...) z dnia 22 kwietnia 2005 r. Zebrania Przedstawicieli Członków Spółdzielni, ewentualnie o ustalenie, że uchwały te nie wywołały skutków prawnych. Podał, że uchwała nr(...) o wykluczeniu go ze Spółdzielni nie mogła wywołać skutków prawnych, gdyż zgodnie z art. 12 ust. 10 ustawy o ochronie praw lokatorów, Spółdzielnia winna była wcześniej zawrzeć z nim umowę o spłatę spornych kwot za używanie lokalu. Ponadto zawiadomienie o wykluczeniu

było nieskuteczne, gdyż ówczesnie obowiązujący statut nie przewidywał uprawnień Zastępcy Prezesa Zarządu do podpisania takiego dokumentu.

(...) w B. wniosła o odrzucenie pozwu, a w przypadku braku podstaw do odrzucenia - o oddalenie powództwa. Wskazywała, że powództwo w sprawie o uchylenie uchwały z powodu jej niezgodności z przepisami art. 12 ust. 10 ustawy o ochronie praw lokatorów, zostało oddalone jako bezzasadne już w 2006 r. Zakwestionowała również zarzut wadliwości doręczenia powodowi zawiadomienia o wykluczeniu.

Wyrokiem z dnia 22 listopada 2016 r. Sąd Okręgowy w Olsztynie odmówił odrzucenia pozwu; oddalił powództwo; zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Orzeczenie to zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne.

S. O. posiada spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego znajdującego się w zasobach (...) w B..

Uchwałą nr (...)z dnia 3 czerwca 1993 r. Rada Nadzorcza Spółdzielni powołała R. T. na Zastępcę Prezesa Spółdzielni. Z kolei uchwałą nr (...)z dnia 29 kwietnia 2004 r. Rady Nadzorczej z funkcji prezesa zarządu Spółdzielni odwołany został E. L., a do czasu powołania nowego prezesa lub kierownika, obowiązki Prezesa przejął R. T.. W dniu 15 lipca 2004 r. Rada Nadzorcza podjęła uchwałę nr (...)w sprawie struktury organizacyjnej Zarządu Spółdzielni, stwierdzając że zarząd składa się z trzech osób: Prezesa, Zastępcy Prezesa i Członka Zarządu.

W dniu 21 grudnia 2004 r. Rada Nadzorcza Spółdzielni podjęła uchwałę nr (...)o wykluczeniu S. O. ze spółdzielni z uwagi na znaczne zaległości w tytułu nieuiszczenia opłat za używanie mieszkania. Odpis uchwały został przesłany powodowi, który wniósł odwołanie podnosząc, że nie zachowano trybu wynikającego z art. 12 ustawy o ochronie praw lokatorów oraz nie ma podstaw do wykluczenia go ze Spółdzielni w sytuacji, gdy kwestionuje wysokość opłat. W dniu 22 kwietnia 2005 r. Zebrania Przedstawicieli Członków Spółdzielni podjęło uchwałę nr (...), która utrzymywała w mocy uchwałę Rady Nadzorczej nr (...). W głosowaniu brało udział wymagane quorum 29 przedstawicieli, z czego za utrzymaniem w mocy uchwały RN głosowało 24, zaś przeciwko 5 przedstawicieli.

Uchwałą nr (...)z dnia 4 maja 2005 r. Zebrania Przedstawicieli dokonano zmian statutu między innymi w zakresie organu spółdzielni, postanawiając, że zarząd spółdzielni staje się jednoosobowy. Pismem z dnia 5 maja 2005 r. powód został poinformowany o treści zapadłej uchwały Zebrania Przedstawicieli. Zawiadomienie to zostało wysłane jeszcze przed posiedzeniem Rady Nadzorczej sumującej wyniki głosowania i wystąpieniem do sądu rejestrowanego o zmiany w statucie, po których wpisano jednoosobowy zarząd spółdzielni.

W dniu 7 czerwca 2005 r. S. O. wniósł pozew o uchylenie uchwały nr (...)Zebrania Przedstawicieli Członków Spółdzielni i poprzedzającej ją uchwałą Rady Nadzorczej nr (...) z dnia 21 grudnia 2004 r., ewentualnie ustalenia ich nieistnienia. Na rozprawie w dniu 24 października 2005 r. ostatecznie domagał się ustalenia nieistnienia, ewentualnie uchylenia tych uchwał. Wyrokiem z dnia 25 października 2005 r. Sąd Okręgowy w Olsztynie uchylił obie uchwały (sygn. akt I C 352/05). W wyniku rozpoznania apelacji pozwanej, Sąd Apelacyjny w Białymstoku wyrokiem z dnia 25 stycznia 2006 r. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddalił powództwo (sygn. akt I ACa 708/05).

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Na wstępie stwierdził jednak, że niezasadny jest podniesiony przez pozwaną zarzut stanu rzeczy osądzonej (art. 199 §1 pkt 2 k.p.c.). Zauważył, że w niniejszej sprawie powód domagał się stwierdzenia nieważności uchwały nr (...) Zebrania Przedstawicieli Członków (...) i poprzedzającej ją uchwały nr (...) Rady Nadzorczej Spółdzielni, ewentualnie ustalenia, że nie wywołały one skutków prawnych, zaś w powództwie wytoczonym w 2005 r. wniósł o uchylenie tych uchwał, ewentualnie ustalenie ich nieistnienia. Podstawę każdego z tych powództw stanowiły inne zdarzenia, a także inne były podstawy prawne zgłaszanych roszczeń i inne okoliczności faktyczne.

Przechodząc zaś do merytorycznej oceny zasadności powództwa, wskazał że zgodnie z art. 24 § 2 ustawy Prawo spółdzielcze, wykluczenie członka ze spółdzielni może nastąpić w wypadku, gdy z jego winy umyślnej lub z powodu rażącego niedbalstwa dalsze pozostawanie w spółdzielni nie da się pogodzić z postanowieniami statutu spółdzielni lub dobrymi obyczajami. Zgodnie zaś z § 42 ust. 2 pkt statutu pozwanej Spółdzielni, członek może być wykluczony, m.in. w przypadku uporczywego uchylania się od wykonywania istotnych zobowiązań wobec spółdzielni, a zwłaszcza nieuiszczania na bieżąco należnych opłat za zajmowanie mieszkania i należnych spłat kredytu. Takie też przesłanki legły u podstaw wykluczenia powoda z członkostwa w pozwanej Spółdzielni.

Sąd Okręgowy zwrócił przy tym uwagę, że przywoływany przez powoda przepis art. 12 ust. 10 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, nie miał zastosowania w okolicznościach rozpoznawanej sprawy. Przepis ten bowiem dotyczył jedynie wypowiedzenie stosunku prawnego (spółdzielczego prawa do lokalu) z przyczyn i w trybie, o których mowa w art. 11 ust. 2 pkt 2. Tymczasem powodowi spółdzielcze prawo do lokalu nie zostało dotychczas wypowiedziane. Sąd nadmienił również, że powód w trakcie procesu nie wykazał, że osiągał dochody na poziomie umożliwiającym ubieganie się w danej gminie o wynajęcie lokalu socjalnego, a zatem jednej z podstawowych przesłanek do zaproponowania mu zawarcia ugody w sprawie zapłaty zaległych i bieżących należności.

Sąd wskazał również, że wbrew zarzutom stawianym przez powoda, doszło do doręczenia mu spornej uchwały w trybie przewidzianym w art. 24 ust. 5 ustawy z dnia 16 września 1982 r. Prawo spółdzielcze (w brzmieniu obowiązującym w dacie wykluczenia). Podkreślił, że zgodnie z § 77 statutu Spółdzielni z daty podjęcia uchwały, do kompetencji Rady Nadzorczej należało m.in., podejmowanie uchwał w sprawie pozbawienia członkostwa przez wykluczenie lub wykreślenia z rejestru członków spółdzielni. W związku z tym Rada Nadzorcza Spółdzielni przed podjęciem uchwały wysłuchała powoda, a następnie podjęła uchwałę o jego wykluczeniu z członkostwa w spółdzielni. Nie ma zaś znaczenia kto konkretnie przesłał powodowi zawiadomienie o podjęciu ww. uchwały. Wysłanie zawiadomienia nie jest bowiem tożsame z podjęciem uchwały. Nie było zatem podstaw do uwzględnienia zarzutu powoda dotyczącego wadliwości doręczenia.

O kosztach procesu postanowił na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 8 pkt 1 ppkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Apelację od tego wyroku wniósł powód, który zarzucił Sądowi I instancji naruszenie:

- art. 6 k.c. przez błędne przypisanie mu ciężaru udowodnienia kryterium socjalnego w momencie podejmowania uchwały o wykluczeniu;
- art. 12 ust. 1 w zw. z art. 12 ust. 10 oraz art. 11 ust. 8 ustawy o ochronie praw lokatorów przez przyjęcie, że to nie właściciel (spółdzielnia), a lokator (powód) wykluczany za zaległości w opłatach ma wykazać brak kryterium dochodowego;
- art. 12 ust. 1 w zw. z art. 12 ust. 10 oraz art. 1 i art. 2 pkt 1 i 2 ustawy o ochronie praw lokatorów przez ich błędną wykładnię;
- art. 12 ust. 10 w zw. z art. 11 ust. 8 ustawy o ochronie praw lokatorów przez przyjęcie, że nie ma on zastosowania do ustania stosunku prawnego członkostwa posiadacza spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu;
- art. 12 ust. 10 ustawy o ochronie praw lokatorów w zw. z art. 3 ustawy z dnia 16 września 1982 r. Prawo spółdzielcze przez nie uwzględnienie tego, że z chwilą doręczenia zawiadomienia o wykluczeniu utracił on prawa do majątku spółdzielni;
- art. 12 ust. 10 ustawy o ochronie praw lokatorów w zw. z art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych przez pominięcie tego, że utracił on prawo do pokrycia wydatków związanych z eksploatacją i utrzymaniem jego nieruchomości z pożytków i innych przychodów z własnej działalności spółdzielni;

- art. 24 § 3 ustawy Prawo spółdzielcze przez przyjęcie, że doręczenie zawiadomienia o wykluczeniu nie stanowiło oświadczenia woli;

- art. 58 k.c. w zw. z art. 24 § 3 ustawy Prawo spółdzielcze przez pominięcie tego, że istniała inna przyczyna wykluczenia go ze Spółdzielni, niż bliżej nieokreślone zaległości w opłatach za lokal;

- art. 24 § 4 ustawy Prawo spółdzielcze w zw. z art. 58 k.c....ten sposób, że sąd uznał za ważną uchwałę Nr (...) z dnia 22-04-2005 Zebrania Przedstawicieli Członków mimo braku jej uzasadnienia oraz braku podpisu legalnie wybranego Sekretarza Zebrania T. M. a samo Zebranie nie zostało zwołane przez Zarząd pozwanej a jedynie przez jego członka Z. S.;

- art. 24 § 5 ustawy Prawo spółdzielcze w ten sposób, że sąd zastosował do prawidłowo ustalonej daty podjęcia uchwały Rady Nadzorczej nr (...) z dnia 21 grudnia 2014 r. przepis uchwalony z datą późniejszą bez mocy wstecznej.

Wnosił o zmianę wyroku przez uwzględnienie powództwa, bądź jego uchylenie i zwrócenie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Wstępnie należy zaznaczyć, że stan faktyczny pomiędzy stronami pozostawał bezsporny, a powód w swojej apelacji podniósł jedynie zarzuty naruszenia prawa materialnego. Pomimo to wskazać trzeba, że Sąd pierwszej instancji w sposób prawidłowy przeprowadził konieczne w sprawie postępowanie dowodowe i na podstawie jego wyników, po dokonaniu oceny dowodów istotnych dla ustalenia podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, poczynił trafne ustalenia faktyczne oraz właściwie je zakwalifikował prawnie. Ustalenia te, jako prawidłowe, Sąd Odwoławczy podziela i czyni częścią własnego uzasadnienia, bez ich ponownego szczegółowego przytaczania.

Odnosząc się zaś do zarzutów naruszenie prawa materialnego, przede wszystkim należy podkreślić, że całkowicie nieuzasadniony jest wniosek skarżącego, iż podjęcie uchwały o wykluczeniu go z członkostwa w spółdzielni powinno było być poprzedzone procedurą ugodową określoną w art. 12 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego.

O ile bowiem można zgodzić się ze skarżącym, że procedura ugodowa określona w tym przepisie odnosiła się również do lokatorów uprawnionych do spółdzielczego prawa do lokalu, albowiem stwierdzenie takie zawarte zostało wprost w art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie praw lokatorów (...), to nie można również zapominać, iż omawiane przepisy regulowały jedynie przesłanki oraz tryb rozwiązania stosunku prawnego stanowiącego podstawę używania lokalu przez lokatora przez wypowiedzenie umowy, uzależniając skuteczność (dopuszczalność) takiego wypowiedzenia od konieczności zawarcia ugody w sprawie zapłaty zaległych i bieżących należności.

Uwadze skarżącego wydaje się, że jednak umknęło, iż w niniejszym procesie nie kwestionuje on prawidłowości wypowiedzenia przysługującego mu spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego, ale uchwały Rady Nadzorczej Spółdzielni w przedmiocie wykluczenia go z członkostwa w Spółdzielni. Ta zaś nie skutkowałą wygaśnięciem prawa do lokalu, które powód nadal posiada.

Niemniej jednak wskazać należy, że drogą zaskarżenia uchwały przez członka jest tryb przewidziany w art. 42 ustawy Prawo spółdzielcze mający prowadzić do unieważnienia przez sąd uchwały sprzecznej z prawem lub statutem. W sytuacji, w której uchwała nie została zaskarżona w tym trybie, może być ona uznana za bezwzględnie nieważną na podstawie art. 58 k.c. w drodze powództwa o ustalenie jej nieważności (art. 189 k.p.c.) lub powództwa o roszczenie, którego przesłanką jest nieważność uchwały. Całkowicie jednak błędne jest przekonanie powoda, że jakiegokolwiek naruszenie przepisów prawa, w tym ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie

Kodeksu cywilnego, niejako automatycznie powoduje bezwzględną nieważność uchwały w przedmiocie wykluczenia go z członkostwa w Spółdzielni.

Jak trafnie bowiem zauważył Sąd Okręgowy, art. 24 § 2 ustawy Prawo spółdzielcze stanowi, że wykluczenie członka ze spółdzielni może nastąpić w wypadku, gdy z jego winy umyślnej lub z powodu rażącego niedbalstwa dalsze pozostawanie w spółdzielni nie da się pogodzić z postanowieniami statutu spółdzielni lub dobrymi obyczajami. Wykluczenie jest środkiem radykalnym, niezwykle dotkliwym, zwłaszcza gdy chodzi o spółdzielnię mieszkaniową. Może być zatem dokonane jedynie w przypadku, gdy konkretne, zawinione zachowanie jej członka jest tak rażące, iż powoduje, że dalsze jego pozostawanie w spółdzielni będzie nie do pogodzenia z postanowieniami statutu lub zasadami współżycia społecznego. Przyczyna wykluczenia musi być jasno podana w uchwale organu spółdzielni. Ocena, czy to zachowanie członka może stać się podstawą wykluczenia, podlega kontroli Sądu. Rola sądu w tym postępowaniu polega jednak, nie na ocenie całokształtu zachowania się i działalności członka, lecz jedynie na zbadaniu, czy przyczyny podane w uchwale o wykreśleniu istniały i czy wykreślenie członka Spółdzielni z tych właśnie przyczyn nie naruszało przepisów prawa lub postanowień statutu (por. wyroki SN z dnia 29 stycznia 2002 r., sygn. akt IV CKN 590/00 i z dnia 21 maja 2004 r., sygn. akt V CK 443/03).

Oznacza to więc, że uchwała organu spółdzielni o wykreśleniu jest niewadliwa wtedy, gdy przyczyną jej podjęcia jest niewykonywanie przez członka obowiązków określonych w statucie, z przyczyn przez niego zawinionych, a przyczyna na którą powołał się organ spółdzielni podejmujący uchwałę, wymieniona jest w statucie.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy, przypomnieć należy, że wymienioną w uchwale nr (...) Rady Nadzorczej z dnia 21 grudnia 2004 r. przyczyną wykluczenia S. O. ze spółdzielni były zaległości w uiszczaniu opłat eksploatacyjnych z tytułu korzystania z lokalu. Istnienia tych zaległości powód nie kwestionował, podnosząc jedynie, że nie uiszczał należności związanych z posiadaniem w zasobach pozwanej Spółdzielni lokalu w pełnej wysokości z uwagi na wątpliwości, co do wysokości żądanych od niego opłat. Część z nich dotyczyła wpłat na fundusz remontowy, pomimo że obowiązek ich uiszczenia wynikał zarówno z treści art. 6 ust. 3 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych, jak również § 37 ust. 1 statutu pozwanej Spółdzielni. Dodać należy, że S. O. po wydaniu kolejnych wyroków sądowych, w których jego argumenty dotyczące wątpliwości co do wysokości uiszczenia opłat na fundusz remontowy nie zostały podzielone, nadal nie ponosił opłat w żądanej wysokości. W związku z tym przez szereg lat dokonywał wpłat według swojego uznania. Skutkowało to koniecznością podjęcia przez pozwaną Spółdzielnię kroków zmierzających do wyegzekwowania zaległości czynszowych. Pomimo to powód nadal pozostawał przy swoim stanowisku, choć to zostało już negatywnie zweryfikowane w zakończonych prawomocnie postępowaniach sądowych. Tego rodzaju postępowanie nie mogło być traktowane za dochodzenie swoich racji w przewidzianym prawem postępowaniu. Zwłaszcza w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego, który wielokrotnie wyrażał pogląd, że uporczywe niewywiązywanie się z zobowiązań finansowych wobec Spółdzielni może być oceniane jako zachowanie wyczerpujące znamiona przyczyn do wykluczenia członka. Osoba zaś, która zaskarżyła uchwałę winna jest udowodnić nieistnienia zobowiązania w momencie podejmowania uchwały o wykluczeniu, co może uczynić m.in. przez powołanie się na inne postępowanie, z którego wynika, że nie był dłużnikiem z tytułu opłat eksploatacyjnych. Tymczasem powód nie przedłożył w zasadzie żadnych dowodów, które przeczyłyby ustaleniom, iż w dacie wydawania uchwały o wykluczeniu nie zalegał z opłatami eksploatacyjnymi wobec Spółdzielni. W takiej zaś sytuacji jego postępowania polegające na nieprzestrzeganiu uchwał Spółdzielni i jej statutu w zakresie uiszczenia opłat eksploatacyjnych w pełnej wysokości w terminach przewidzianych § 37 ust. 4 statutu, świadczy o zawinionym uporczywym niewywiązywaniu się z obowiązków finansowych względem Spółdzielni i rażącym lekceważeniu obowiązków, jakie wynikały z członkostwa w Spółdzielni. Nic bowiem nie wskazuje, a na pewno powód nie dostarczył takich dowodów, że powstałe zaległości wywołane były obiektywnymi przeszkodami w postaci chociażby trudnej sytuacji finansowej w jakiej w omawianym okresie czasu znalazł się powód. Oceniając zachowanie S. O., które było zasadniczym motywem podjęcia przez spółdzielnię kwestionowanej uchwały, Sąd Apelacyjny przyznał rację Sądowi pierwszej instancji, że dawało ono podstawy do wykluczenia powoda z grona członków spółdzielni. Konsekwentne nieregulowanie przez wyżej wymienionego części opłat związanych z korzystaniem z lokalu wynika i to pomimo tego, że w toczących się postępowaniach, sądu to pozwanej, a nie jemu przyznawały rację, było zachowaniem

dotkniętym rażącym niedbalstwem lub winą umyślną, w konsekwencji którego dalsze pozostawania w spółdzielni było nie do pogodzenia z postanowieniami statutu spółdzielni lub dobrymi obyczajami.

Odnosząc się zaś do podnoszonych przez powoda zarzutów formalnych (wad w procedurze podjęcia uchwały), a które dotyczyły rzekomo niewłaściwego trybu doręczenia mu zawiadomienia o podjęciu uchwały o wykluczeniu ze Spółdzielni. W związku z tak skonstruowanym zarzutem trzeba więc przede wszystkim nadmienić, że w doktrynie i orzecznictwie sądowym ugruntowany jest pogląd, iż sprzeczność uchwały z prawem z powodu naruszenia wymogów proceduralnych może polegać na uchybieniach w zakresie zwołania posiedzenia rady nadzorczej, uchybieniach proceduralnych w toku jego odbywania, uznaniu za podjętą uchwałę z naruszeniem kworum lub wymaganej większości głosów, a także szeregu innych. Nie każde jednak uchybienie proceduralne związane z podejmowaniem uchwały skutkuje jej nieważnością, lecz tylko takie, które miało lub mogło mieć wpływ na treść uchwały.

Wpływ formalnego uchybienia na podjęcie czy treść uchwały podjętej przez organy spółdzielni jest okolicznością faktyczną, która w razie, gdy nie została w toku postępowania przyznana przez stronę przeciwną, podlega wykazaniu stosownie do reguł przewidzianych w art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. Oznacza to przede wszystkim, że przywoływana przez skarżącego przyczyna stwierdzenia nieważności uchwały musiałyby mieć wpływ na wynik głosowania, co w niniejszej sprawie nie zostało w żaden sposób wykazane. Niezależnie od powyższego zwrócić należy uwagę, że obowiązujący w dacie podejmowania spornej uchwały przepis art. 24 § 3 ustawy prawo spółdzielcze, podobnie jak i obecnie obowiązujący przepis art. 24 § 5 tej ustawy, nakładają na organ, który podjął uchwałę w sprawie wykluczenia członka spółdzielni, obowiązek zawiadomienia go na piśmie wraz z uzasadnieniem. Nie ma przy tym większego znaczenia czyj podpis znajdował się na tym zawiadomieniu, zwłaszcza że nawet gdyby zostało ono podpisane przez osobę do tego nieuprawnioną, to i tak nie miałoby to żadnego wpływu na wynik głosowania nad uchwałą o wykluczeniu powoda ze Spółdzielni. Oczywistym jest bowiem, że doręczenie zawiadomienia wraz z jego pisemnym uzasadnieniem, ma jedynie charakter czynności następczej (wtórnej) w stosunku do samego podjęcia uchwały i jego celem jest wyłącznie umożliwienie osobie wykluczonej możliwości zapoznania się z motywami leżącymi u podstaw uchwały o wykluczeniu i ewentualnego jej zaskarżenia. Z okoliczności sprawy zaś wynika, że takie zawiadomienie zostało skutecznie powodowi doręczone, a ten skorzystał również z prawa zaskarżenia spornej uchwały. Nie sposób zatem w sposobie procedowania przez organy pozwanej Spółdzielni, jakichkolwiek nieprawidłowości, które miałyby wpływ na wynik głosowania.

W związku z powyższym, Sąd Apelacyjny uznał, że w okolicznościach rozpoznawanej sprawy nie występowały jakiegokolwiek przesłanki mogące skutkować uznaniem za nieważne uchwały nr(...) z dnia 21 grudnia 2004 r. Rady Nadzorczej Spółdzielni oraz utrzymującą ją w mocy uchwały nr (...) z dnia 22 kwietnia 2005 r. Zebrania Przedstawicieli Członków Spółdzielni.

Końcowo wskazać zaś należy, że wprawdzie trafny okazał się podniesiony przez skarżącego zarzut naruszenia art. 6 k.c., co jednak nie miało żadnego wpływu na wynik apelacji. Rację miał powód, że w postępowaniu cywilnym obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na obu stronach procesu (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.), spoczywa na tej stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Stąd wniosek, iż powód musi udowodnić fakty tworzące jego prawo, a pozwany fakty, które przeszkodziły powstaniu prawa lub je zniweczyły.

Z drugiej jednak strony nie można zapominać, że przy ocenie zarzutów apelacji, rozstrzygającym jest nie zarzucany sposób naruszenia przepisów prawa, lecz jego skutki mierzone wpływem na wynik sprawy. Musi mieć ono istotne, albowiem ustawa z góry eliminuje każdy inny – nie mający takiego charakteru – wpływ. Oznacza to, że uwzględnienie apelacji powoda wymagało, aby poza postawieniem zarzutów, skarżący wykazał także, że następstwa stwierdzonych wadliwości były tego rodzaju, iż kształtowały lub współkształtowały treść zaskarżonego w sprawie orzeczenia. Tymczasem w niniejszej sprawie o ile nawet przyznać rację powodowi, że Sąd pierwszej instancji niezasadnie uznał, iż to na nim spoczywał ciężar wykazania, iż jego sytuacja finansowa dawała podstawy do wszczęcia procedury ugodowej, o której mowa w art. 12 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego, to ustalony w sprawie stan faktyczny nie pozwalał na przyjęcie, że uchybienie to mogło mieć wpływ na wynik sprawy przez ukształtowanie treści zaskarżonego wyroku w sposób oczekiwany przez skarżącego.

Jak bowiem zaznaczono na wstępie procedura ugodowa określona w art. 12 ustawy o ochronie praw lokatorów (...) nie miała zastosowania do uchwał o wykluczeniu członka ze spółdzielni, które nie prowadziły do wygaśnięcia jego prawa do lokalu. Do takiego wygaśnięcia dochodzi jedynie w przypadku spółdzielczego lokatorskiego prawa do lokalu (art. 11 ust. 1 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych.). Natomiast powód dysponuje własnościowym spółdzielczym prawem do lokalu mieszkalnego, które jak inne ograniczone prawa rzeczowe, korzysta z ochrony, jaka przysługuje właścicielowi rzeczy. Jest ono zatem niezależne od samego członkostwa w spółdzielni mieszkaniowej, co oznacza, że nawet wykluczenie ze spółdzielni nie wywołuje skutku w postaci wygaśnięcia tego prawa. W takiej zaś sytuacji zbędnym było prowadzenie postępowania dowodowego w celu ustalenia czy powód spełniał kryteria dochodowe do zastosowania wobec niego procedury ugodowej z art. 12 ustawy o ochronie praw lokatorów (...). Ustalenia te w niczym nie mogły bowiem zmienić rozstrzygnięcia w przedmiocie zgodności z prawem uchwały o wykluczeniu go ze spółdzielni.

Nie znajdując zatem podstaw do uwzględnienia apelacji, Sąd Apelacyjny na mocy art. 385 k.p.c., orzekł jak w sentencji.

O kosztach postępowania w instancji odwoławczej postanowiono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c. oraz § 8 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

(...)